

og Klar-Udtalelse om sin Stilling til Sagen. Det Resultat, til hvilket, den ærede Forslagsstiller er kommen, til det samme Resultat kommer i Hovedsagen Regjeringen i sit Program. Dette er anerkjendt af flere af de ærede Medlemmer, som idag have udtalt sig, og det er ogsaa min Overbeviisning, at det er en sand og rigtig Paastand. Men Regjeringen stiller sig et større Formaal, end den ærede Forslagsstiller har gjort. Naar dette ikke kan naaes, vil den efter sin Overbeviisning aldrig kunne finde Berettigelse, til, at anvende de Tvangsforanstaltninger, som den ellers skulde være villig, til at bringe i Anvendelse. Men hvorfor erklærede da Regjeringen, hvorfor erklærede da Indenrigsministeren sig saa bestemt imod det foreliggende Forslag, hvorfor erklærede Indenrigsministeren, at han ikke kunde forhandle paa dette Grundlag? Jeg troer, at jeg udtalte det saa tydelig som muligt igaar, og det forbauser mig, at Dhrr., som have havt Ordet idag, efter at have læst Rigsdagstidenden, hvor mit Foredrag staaer trykt, endnu have kunnet undre sig over min Optraeden. Jeg udtalte bestemt, at Grunden til, at Regjeringen ikke kunde gaae ind paa det, var den, at Regjeringen seer i den ærede Forslagsstillers Lovforslag en bestemt Indrømmelse af Fæsternes Medveiendomsret. Jeg hørte, at den ærede Forslagsstiller sagde Nei dertil igaar. Jeg respecterer hans Opfattelse af Lovens Indhold, men han maa ogsaa respectere min. Jeg seer i §§ 6, 7 og 8 denne Medveiendomsret anerkjendt, og jeg kan ikke indrømme, at den er bortskaffet ved de formelle Bestemmelser, der ere indflydte i §§ 1 og 2. En Udtalelse af den første Tale idag (Krabbe) bestyrker mig yderligere i, at jeg har Ret i denne Anskuelse. Han fandt Betænkelighed ved at indrømme Dvotadelens Udbetaling til enhver afdød Fæsters Arving, endog saa i den længste Udstrækning, og just i denne Bestemmelse seer jeg et bestemt og tydeligt Beviis paa Medveiendomsretten, og det er den, Regjeringen ikke kan indrømme; det forekommer mig ogsaa, at det tydelig fremgaaer af mit Foredrag, at borttages disse Bestemmelser, fjerner man fra Lovforslaget denne Anerkjendelse af Medveiendomsretten, og da vil Regje-

ringen kunne gaae ind paa at forhandle om det. Jeg maa have været særdeles uheldig igaar i mine Udtalelser, naar den ærede Forslagsstiller — han dømme forresten, som han vil, om Regjeringens Forslag — kunde see en bestemt Afviisning af hans Lovforslag i mine Udtalelser. Jeg har mit Foredrag liggende her trykt for mig, og i Uttringer som: „og hertil forekommer mig det nuværende Tidspunkt og den foreliggende Leilighed netop at være gunstig“ og senere „men at Regjeringen ogsaa er villig til og, saafremt Anledning dertil maatte blive givet fra Rigsdagens Side, vil forbinde sig til af yderste Evne at virke“ osv. synes der mig at ligge en bestemt Udtalelse om, at Regjeringen maa ønske det Forslag, som foreligger, videre fremmet her i Thinget. Man kan dog fornøftigviis ikke have forudsat, at jeg skulde have været naiv nok til at troe, at Regjeringens Program, forelagt her af mig, skulde være saaledes, at det strax skulde have vundet Tilslutning fra det høie Things Side, at man, uden paa det Næreste at drøfte og overveie det, skulde have bestemt sig til Skridt, som kunde fremme denne Sags Afgjørelse, som kunde overgive den i Regjeringens Haand. Hvad er altsaa naturligere end at tiltroe mig den Tanke, at jeg ønskede Regjeringens Forslag behandlet af det Udvalg, som jeg forventede vilde blive nedsat her af det høie Thing? Med de Ord, jeg her har tilladt mig at udtale, troer jeg ogsaa, at jeg har imødegaaet, hvad der er blevet fremført af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius). Derved har jeg forklaret, hvorfor Regjeringen kunde bestemt modsætte sig at gaae ind paa en saadan Ordning som den her foreliggende, bestemt modsætte sig Forhandlingen derom og desuagtet komme til et Resultat som det, der foreligger i de Punkter, som jeg havde den Ære at oplæse igaar for det høie Thing.

Der er idag fremkommet Udtalelser fra flere Sider om Regjeringens Forslag, om Regjeringens Stilling til Sagen. Det er til dem, jeg for Diebliffet ene og alene skal holde mig. Det er blevet udtalt, at i Hovedsagen, i det Væsentlige indeholdt Regjeringens Forslag det Samme som det her